

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA S NÁPOVĚDOU

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
S NÁPOVĚDOU**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2019 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Rudolf Řežábek, 2022

Cover photo © Vladru / Depositphotos, Anna Khomulo, Freddy,
vectortatu / Adobe Stock

ISBN 978–80-271–3589-9

Nikdo neviděl, jak kámen spadl do vody.
Kruhy na hladině pomalu šířily poselství.

ARTHUR FELDMANN

PROLOG

Jeho malé tenké prsty klouzaly po hrubém papíře. Zastavil se a vrátil se zase zpátky na první řádku. Ta početní úloha jako by se mu vysmívala. Zoufale si povzdechl. V hlavě mu bzučelo. Řešení měl na dosah ruky. Najednou však zablikalo světlo stolní lampy. Krátké rozptýlení stačilo, aby se mu myšlenky opět rozutíkaly. Svíravý pocit v žaludku se postaral o zbytek. Trápil ho hlad a žízeň. Jestli ten úkol brzy nevyřeší, bude to ještě horší. Zavřel oči a snažil se soustředit.

Bezděčně sebou škubl, když zavržala stará prkna přede dveřmi do jeho pokoje.

„Ještě dvě minuty!“ houkl na něho škvírou dědečkův hlas.

Nestál mu ani za to, aby zvedl oči. Zavřel víčka a znovu přejížděl prstem po papíře. Jestli to dnes nezvládne, nedostane až do zítřka nic k jídlu ani k pití.

Dveře se zabouchly a on si s úlevou oddechl.

Znovu si prohlédl sloupec čísel, který nebyl ničím jiným než dalším projevem zlomyslnosti jeho dědečka. Každý den mu zadával několik úloh, které bylo téměř nemožné vyřešit. Vyslove-

ně mu dělalo radost vidět ho trpět. Vystavit ho tlaku a potrestat ho, když selhal. Prý aby se stal něčím lepším, ne takovým životním ztroskotancem, jako byl jeho otec. V jeho případě dědeček nikdy nepopustil otěže. Buď problémy vyřeší a odpoví na otázky, nebo bude o hladu. *Bez práce nejsou koláče*. Vždycky opakoval, že jeho vnuk je pánem svého osudu. Může sám rozhodnout, jak se mu povede.

„Pětkrát dva minus dvacet sedm děleno třemi,“ četl nahlas a rty se mu chvěly při každém slově. Zarazil se, protože druhá část příkladu byla složitější. Přemýšlel a počítal. Nejistě si zapisal výsledek a pustil se do dalšího úkolu, který vypadal ještě obtížněji. Obsahoval odmocniny a mocniny, a on nesměl používat kalkulačku. Hlavu měl v jednom ohni. Horečně počítal a čmáral po celém listu, až konečně našel řešení. Vyskočil, ale hned se zase posadil. Bylo lepší výsledek svědomitě zkontrolovat. Dědeček nesnášel chyby. Chyby se trestaly. Jen těžko by se našlo něco, čeho se bál víc.

Jemně si pohladil levou ruku. I sebemenší dotek bolel. Včera to nezvládl, ale dnes mu v břiše kručí tak moc, že prostě musí ty úkoly vyřešit. Byly letní prázdniny a on neměl možnost vyžebrať si jídlo ve škole. Tam se pro něho vždycky něco našlo. Ale pokud byl celý den pod dědečkovým přísným dohledem, neměl šanci. Cítil se šíleně slabý, touha po jídle a pití mu však dodávala neskutečnou sílu. Ještě jednou vše přepočítal. Jeho řešení bylo zřejmě správné. Opět se zvedl a po špičkách došel ke dveřím. Tiše otevřel a naslouchal zvukům ze schodiště. Po dědečkovi nebylo ani stopy.

Odplízl se po schodech do přízemí. Přestože byl lehký,

ztrouchnivělé schody starého domu vrzaly při každém kroku. Držel se při samém okraji, kde se dřevo neprohýbalo tolik jako uprostřed. Z kuchyně se linula vůně pečeného masa. Udělal pár posledních kroků a opatrně nahlédl do obývacího pokoje. Dědeček seděl v křesle a pochruchoval s hlavou nakloněnou na stranu. Otočil se a vplížil se do kuchyně. Trouba byla zapnutá a linula se z ní svůdná vůně. Klekl si před průzor a okamžitě se mu začaly sbíhat sliny. Lačně si olízl rty. Představil si porci hovězí pečeně s hráškem a brambory. Toužebně si povzdechl a podíval se na svůj papír s úkoly. Naškrábal si na něj pracně získané řešení v podobě čtyř číslic. Uchopil visací zámek, který zajišťoval dvířka trouby řetízkem. Pokud byly jeho výpočty správné, může pomocí výsledných čísel otevřít visací zámek. Nervózně otáčel malými ozubenými kolečky, dokud čísla neodpovídala jeho řešení. Čekal na cvaknutí, ale nic se nestalo. Horečně zadal čísla v opačném pořadí.

Zase nic.

Upravil poslední číslo. Možná se spletl o jedno nebo dvě místa. Nic.

Srdce se mu rozbušilo jako po sprintu. Zoufale nasával tu lahodnou vůni. Nakonec za ten hloupý zámek vztekle zatáhl. Řetěz hlučně zarachotil na skle dvířek. Polekaně se otočil. První, co uviděl, byly obnošené domácí pantofle. Jeho pohled putoval vzhůru, po tlustých nohou v tmavých umolousaných kalhotách až k mohutnému břichu, které se pohupovalo nad opaskem.

„Zase jsi to nepochopil správně, ty blbečku?“ zafuněl dědeček a přišoural se k němu tak blízko, že chlapec viděl každý pór v jeho obličejí.

Zmlkl a sklopil zrak. Strach mu sevřel hrdlo. Co mu na to měl říct? Že je úkol bez kalkulačky příliš obtížný? Nebo by měl požádat o víc času? Odpověď by byla jako vždy stejná. Bylo to beznadějně. Protáhl se kolem tlustého muže a spěchal ke dveřím a ven z kuchyně.

„Vypadni! Koukej, ať už jsi ve svém pokoji!“ zařval stařec a s mohutným dupáním vyrazil za ním po schodech nahoru.

Utíkal, jak nejrychleji mohl, a vklouzl do svého pokoje. Přikrčil se na podlaze před postelí, přitáhl si hlavu k hrudi a zakryl si ji na ochranu rukama. Připadal si jako štvaná zvěř. Věděl, co přijde. Zavřel oči a zachvěl se. Ještě se ujistil, že má pravou ruku nahoře. Levici potřeboval na psaní, ať už se s tou druhou stane cokoli. To už na něj svištivě dopadl pásek. Bolest mu vytlačila vzduch z plic. Zaťal zuby hluboko do dolního rtu. V čelistních kloubech mu zaskřípalo. Pásek znovu zasvištěl vzduchem a udeřil ho do ramene. Tělem mu projelo nesnesitelné pálení – tak intenzivní, že ani nedokázal křičet. Řemen ho dál a dál šlehal, nakonec už nic necítil a jeho vědomí se ponořilo do zářivých záblesků, které mu tančily před očima.

1

Julia Schwarzová seděla ve své nové kanceláři a nervózně listovala stohem papírů, které se jí za posledních několik dní nahromadily na stole. Manfred Holsten, její bývalý šéf, rozhodně v ničem nepřeháněl. Administrativní práce, kterou jí nová pozice vedoucí Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem přinesla, byla různorodá, a především rozsáhlá. S povzdechem odsunula hromadu listin stranou. Neměla nejmenší chuť přechíst třeba jen jednu stránku. Nesnášela to otravné papírování. Zdálo se, že pro každý úkon, ať už důležitý, nebo ne, existuje na této klinice formulář. Na okamžik zalitovala, že práci po Holstenovi vzala. Jak to jenom vydržel? Moc ho postrádala.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Dovnitř nakoukla její sekretářka.

„Promiňte, už jste podepsala ty podklady? Požadavky na roční rozpočet bych měla předat vedení do dnešního odpoledne.“

Julia se zhluboka nadechla a znovu k sobě přitáhla štos papírů. Stále ještě si nezvykla na to, že paní Brandtová je nyní její sekretářkou, a ne Manfreda Holstena. Zajímalo by ji, jestli

i ona s tím měla zpočátku problém. Podívala se Kerstin Brandtové do tváře, ale neobjevila v ní nic než klidnou přívětivost.

„Můžete to klidně kontrasignovat. Dělán to už pětadvacet let, Manfred Holsten se také nerad zabýval detaily.“ Vědoucně se usmála a vstoupila dovnitř. Než Julia stačila cokoli odpovědět, Kerstin Brandtová rozdělila stoh papírů na tři hromádky.

„Tady je rozpočet na spotřební materiál. Už několik let se víceméně nemění. Na zadní stranu jsem vám vždy přicvakla údaje z předchozího roku. Pak jsme objednali dva nové pitevní stoly do místnosti číslo pět. Žádosti najdete zde. Staré stoly jsou už dávno odepsané, takže by to neměl být problém. Za několik dní nás také čeká prezentace pro představenstvo nemocnice. Musíte podat zprávu o tom, jak probíhal loňský rok, kolik bylo provedeno pitev, jak se vyvíjely náklady a tak dále. Tato schůzka se koná každý rok. Upravila jsem soubor z předchozího roku. Měla byste se na to aspoň podívat.“

Julii se zatočila hlava. Posunula si brýle s černými obroučkami na špičku nosu a podepsala se tam, kam paní Brandtová poklepala ukazováčkem.

„Tak to by bylo,“ prohlásila vesele sekretářka a mrkla na ni. „Právě nám přivezli nový případ. Lenja Nielsenová už připravuje pitvu.“ Sebrala papíry a rychlým krokem vyšla ze dveří.

Julia okamžitě vyskočila a spěchala za ní. V dusné kanceláři to nemohla vydržet už ani vteřinu. Potřebovala dělat něco užitečného, a tak zamířila k pitevně.

„Zavolám, kdyby vás bylo zapotřebí,“ ozvala se za ní Kerstin Brandtová, ale Julia už ji neslyšela.

Rychle kráčela chodbou a ozývalo se jen vrzání jejích bot na

šedé podlaze. Když otevřela dveře prvního sálu, cítila se jako znovuzrozená – i navzdory tísnivému zápachu smrti a dezinfekce. Když uviděla svou finskou asistentku Lenju, musela se mimoděk usmát.

„Co tu máme?“ zeptala se, nepočkala ani na odpověď a hned si navlékala gumové rukavice.

„Zrovna jsem ti chtěla zavolat,“ poznamenala Lenja s lehkým přízvukem a narovнала se. Před ní na pitevním stole ležela ženská mrtvola. „Ale předpokládám, že už jsi nejspíš v obraze?“

„Ne, ty nejdůležitější údaje jsem ještě nedostala.“ Julia si povzdechla. „Sedět v Holstenově kanceláři mi nedělá dobře, proto jsem také odešla hned, jak to bylo možné.“

Lenja se na ni dlouze podívala. „Také nemám ráda papírování,“ přiznala a ukázala na zarudlé místo na trupu mrtvé ženy. Přes hrud' a podél paží se jí táhly jemné načervenalé šmouhy. „Pravděpodobně šlo o nehodu nebo možná sebevraždu ve vaně. Včera ráno ji našla sousedka. Mně to připadá jako úraz elektrickým proudem.“

Julia se podívala na zarudnutí, které se při zásahu elektrickým proudem ve vaně někdy může vytvořit na úrovni vodní hladiny.

„Dost možná,“ zamumlala. Její pohled bloudil po mladé ženě, které mohlo být něco přes dvacet. Na několika místech rozmočené kůže se objevily mírné změny barvy. Zřejmě ležela ve vodě už dlouho. Měla zavřené oči. Přes přivřené rty Julia rozeznamenala dobře udržovanou řadu zubů. Mrtvá žena vypadala, jako by právě spala.

„Byla už nahá?“ zeptala se a zkoumala krátké blond vlasy.

„Ano, jak jsem řekla, našli ji ve vaně.“ Lenja si sundala rukavice a přistoupila ke stolu, kde ležela policejní zpráva.

„Jde o dvaadvacetiletou Fabienne Lammertzovou, zaměstnankyni pohřebního ústavu. Zřejmě ležela celou noc ve vaně. Sousedka má klíče od jejího bytu a objevila ji včera brzy ráno, když šla na procházku se psem. Fabienne Lammertzová ji pravděpodobně občas doprovázela. Když neotevřela, sousedka vešla do bytu a našla ji v koupelně mrtvou. Spadl jí do vany smartphone, který stále ještě visel na nabíjecím kabelu.“

„Opravdu?“ zeptala se nedůvěřivě Julia.

Lenja pokrčila rameny a položila zprávu na stůl. „No i takové věci se občas stávají. I když by už každý měl vědět, že mobilní telefon zapojený do zásuvky může být ve vaně stejně smrtící jako fén.“

„Bylo by dobré zavolat elektrikáře, aby zkontroloval zásuvky v koupelně. Aby v tom bytě třeba nedošlo v budoucnu k dalšímu úrazu proudem.“ Julia si pozorně prohlížela mrtvou ženu s napuchlou kůží.

„Našla policie dopis na rozloučenou?“

„Myslím, že ne. Každopádně ve zprávě o tom nic není.“ Lenja, která si právě navlékala nové gumové rukavice, se zarazila. „Předpokládáš, že jde o sebevraždu?“

Julia pokrčila rameny. „Ne, ale při sebevraždě se ve většině případů najde dopis na rozloučenou. Pokud v bytě žádný nebyl, je pravděpodobnější, že šlo o nehodu.“ Julia vzala ze stolu dokumenty a prohlédla si několik fotografií z místa činu. Koupelna zřejmě pocházela ze sedmdesátých let. Stěny malé místnosti s kombinací vany a sprchy zdobily zelené kachlíky.

„Mobilní telefon mohl ležet na okraji umyvadla a pak spadnout.“ Julia otočila snímek a svrátila čelo. „Na druhou stranu vzdálenost mezi vanou a umyvadlem není zas tak malá. Neměl by spadnout na podlahu?“ Podala obrázek Lenje.

Asistentka přimhouřila oči.

„Možná že perspektiva na fotce klame,“ odpověděla. „Zkontrolovala jsem jí ruce, jestli na nich nemá stopy po elektřině, ale nic tam není.“

Julia přikývla. „Takže pravděpodobně nedržela mobil v ruce, když zemřela. Jinak bychom musely vidět místo, kudy elektřina pronikla do jejího těla. Obvykle to vypadá jako popálenina. Pokud však elektřina z mobilního telefonu nejprve pronikla vodou a zasáhla kůži na velké ploše, nevznikly žádné stopy po zásahu proudu v běžném slova smyslu. Poznává se to jen podle načervenalých šmouh.“ Zamyšleně přimhouřila oči.

„Vzdálenost je příliš velká. Policie by se na to měla podívat.“ Julia odložila fotografii a přistoupila k hlavě mrtvolý. „Zkontrolovala jsi, jestli nemá nějaká zranění? Možná to vůbec nebyla nehoda. Načervenalé pruhy mohly vzniknout až po smrti. Pokud tedy někdo chtěl, aby to vypadalo jako zásah elektrickým proudem.“ Julia se u mrtvé ženy pozorně zaměřila na kůži na hlavě a postupně odhrnovala krátké světlé vlasy. Když na temeni hlavy nic nenašla, otočila ji doleva. Prsty jí prohrábala vlasy a povzddechla si. Zrovna když se chystala přejít na druhou stranu, něco namodrale problesklo. Zarazila se.

„Co je to?“ Uchopila lupu a rozdělila na daném místě vlasy. „Podívej, Lenjo. To je tetování. Můžeš mi to prosím vyfotit?“

Lenja pořídila fotografii. Julia vzala holicí strojek a odstra-

nila vlasy. Velmi pomalu se začalo objevovat písmo. Lenja nakonec vyfotografovala oholenou kůži na hlavě.

„Kosočtverec,“ konstatovala Julia. „A pak se tu píše: *Hra začíná*. Co to znamená?“

Lenja se sklonila nad tetováním. „Myslím, že to není kosočtverec, je to hashtag. Když se podíváme na sociální sítě, možná o tom něco najdeme.“ Lenja vzhlédla. „Je zvláštní, že má tetování na hlavě, kde ho nikdo nevidí. Zajímalo by mě, jestli někdy dřív nosila nakrátko ostržíhané vlasy.“

Julia pokrčila rameny. „Nevím. Tetování ale vypadá velmi čerstvě.“ Julia si vyholenou oblast kůže prohlédla pozorněji. „Vpichy tetovací jehly jsou stále jasně viditelné, ale chybí typický otok poraněné tkáně. Podle mého názoru vzniklo to tetování post mortem. Navíc tetování není provedené nijak pečlivě.“ Julia ukázala na nápis, který byl na několika místech roztřepený. „Mám podezření, že do toho zasáhly vlasy.“

Lenja se na Julii dívala s otevřenými ústy. „Post mortem? To by znamenalo, že mohlo jít o vraždu.“

Julia přikývla. „Nejprve dokončíme pitvu. Chci mít naprostou jistotu.“ Uchopila skalpel a začala otvírat hrudník. „Mohla bys odebrat krev, prosím? Potřebuju vědět, jestli nepožila nějaký alkohol nebo léky.“

Lenja udělala, co jí bylo řečeno, zatímco Julia oddělovala žebra. Na krátký okamžik si bezděčně vzpomněla na Emanuela, svého někdejšího asistenta, který nesnesl zvuk praskajících kostí. Na druhou stranu Lenje, jak se zdá, tento zlověstný zvuk nevadí. Narodila se ve Finsku a pocházela z malé obce. Její strýc byl řezník, a tak se se smrtí seznámila už jako dítě. Ju-

lii přepadl bezbřehý smutek, jako vždy, když si vzpomněla na Emanuela. Vybral si soudní lékařství z čistě idealistických důvodů. Chtěl pomáhat, ale nikdy si nedokázal zvyknout na smrt a teď sám ležel pod zemí. Jestlipak se má dobře, ať už se nachází kdekoli? Julia si povzdechla a krátce zavřela oči. Přála si, aby byl ještě naživu.

„Hned dám vzorky do laboratoře, zítra už snad budeme mít výsledky,“ ozvala se Lenja a vytrhla Julii z chmurných myšlenek.

„Udělej to,“ odvětila a prořízla poslední žebro. Pak otevřela hrudní dutinu a odhalila plíce a srdce mrtvé ženy. Orgány se zdály být naprosto zdravé, což se u mladého člověka dalo očekávat. Julia rutinně nadiktovala nálezy do diktafonu a s Lenjinou pomocí oba orgány vyjmula. Poté se zaměřila na dutinu břišní. Žaludek mrtvé ženy skutečně obsahoval velké množství alkoholu. Julia byla zvědavá na výsledky krevních testů. Podle jejího prvního odhadu musela být oběť velmi opilá. Soustředěně spolu s Lenjou prohlédly zbytek břišní dutiny. Teď už tvořily sehraný tým, fungovaly spolu v dokonalé harmonii a Julia si práci se svou novou asistentkou užívala. Lenja byla pozorná a chytrá. Velmi brzy společně dokončily pitvu a obě se vydaly do kanceláře.

V předpokoji její sekretářka pečlivě pracovala u klávesnice počítače.

„Nějaké novinky?“ zeptala se Julia a ulevilo se jí, když Kerstin Brandtová zavrtěla hlavou. Ohlédla se na Lenju a pokynula jí, aby ji následovala do její kanceláře. Tam zadala do vyhledávacího okénka prohlížeče *#Hra začíná* a prolétla seznam výsledků. Jednalo se o sedm stránek s nespočtem záznamů.

Lenja se sklonila k monitoru.

„Měly bychom se podívat na příspěvky na Twitteru,“ navrhl a Julia upravila vyhledávání. Spěšně si přečetla řádky, které na obrazovce objevily. Beze slova se chopila telefonu a vytočila Florianovo číslo.

2

Florian bubnoval prsty na desku jejího stolu. Okamžitě za ní přijel do ústavu. Od té doby seděl u Juliina stolu a neustále zíral na obrazovku.

„Takže to ještě jednou shrnu. Předpokládáte, že jde o vraždu, protože nelze vysvětlit, jak přesně mobilní telefon do vany spadl. A protože Fabienne Lammertzová byla pravděpodobně potetována post mortem. Navíc tento nápis na její lebce vede k záhadnému záznamu na Twitteru.“

Julia energicky přikývla a ukázala na počítač.

„Čti!“

„*Hra začíná. Jestli se dveře neotevřou do západu slunce, poteče krev proudem,*“ zamumlal a vzhlédl. „Nejsem si jistý, jestli to skutečně má něco společného se smrtí Fabienne Lammertzové. Chci říct...“

„Čti dál,“ vybídla ho Julia. Zálibně přitom sledovala Florianovu atletickou postavu a blondáté vlasy, které byly dokonalým protikladem její černé hřívy. Oni dva někdy byli skutečně jako oheň a led. Jí někteří kolegové z kriminalistického ústavu pře-

zdívali kvůli jejímu nesmlouvavému chování Ledová lady. Naproti tomu Florian oplýval mimořádnou empatií, s níž se často dokázal úžasně vcítit do cizích emocí, a tím i do hlav pachatelů.

„*Tři křídla v noci různě třepotají, na některých z nich se světla mihotají.*“ Florian si povzdechl. „Upřímně řečeno, to zní úplně šíleně.“

„Možná, ale poslední tweet se hodí k úmrtí Fabienne Lammert-zové,“ vložila se do toho Lenja, která stála šikmo za Florianem s pohledem upřeným na obrazovku počítače.

„*Elektřina a voda nejdou dohromady, do věčného světla odchází dívka tedy.*“ Florian vzhlédl. „Ten výrok je stále velmi vágní. Podívám se znovu na výsledky vyhledávání k tomu tetování.“ Přejel kurzorem po monitoru, pak zvolil příspěvek na Twitteru a zastavil se na řádku ve spodní třetině. „Co to tu máme? Před chvílí jsem si toho nevšiml.“

„Je to odkaz. Klikni na to,“ vyzvala ho Julia a také se sklonila – tak blízko, že cítila Florianovu vůni. Bezděčně se jí vybavily vzpomínky na předchozí noc. Spala s ním, jako v poslední době často. Kdesi v podbřišku pocítila zavibrovaní. Spěšně ten pocit potlačila.

Florian klikl na link a Julia zároveň zatajila dech.

„To není možné,“ zaúpěl Florian. „To je Fabienne Lammert-zová.“

„Ve vaně,“ dodala Julia ohromeně. Najednou se v místnosti rozhostilo ticho. Všichni tři se dívali na obrázek mladé ženy ve vodě. Hlavu měla položenou na gumovém polštáři na okraji vany. Měla zavřené oči. Její pleť vypadala růžově, rty měla rudé a krvavé. Julia se tím však nenechala zmást. Nabíjecí kabel

mobilního telefonu se ztrácel ve vodě vedle prsou. V té chvíli Fabienne Lammertzová už musela být mrtvá.

Florian se jako první probрал z omámení a vyskočil. „Dobře. Tento příspěvek na Twitteru určitě zveřejnil vrah. Hned na to pošlu odborníka na IT. Možná se nám podaří rychle zjistit jeho totožnost.“

Zatímco si Julia a Lenja prohlížely fotografii, Florian telefonoval.

„Bylo to tetování udělané před, nebo po pořízení té fotky?“ zeptala se Lenja a trochu se narovnala.

Julia si sedla k počítači a zvětšila obrázek tak, až byla vidět jen hlava mrtvé ženy.

„Tetování je na pravé straně lebky nad uchem,“ zamumlala a přiblížila si to místo ještě víc.

„Tady to je.“ Ukázala na tmavě modré zbarvení, které prosvítalo mezi světlými vlasy. „Takže to tetování tam už bylo, když ji vyfotili.“ Julia se zamyšleně kousla do dolního rtu a v duchu si procházela vše, co o těle věděla. Mrtvá žena ležela ve vaně natažená. Její hlava spočívala na vzdálenějším konci a nebyla snadno přístupná, protože vana byla ve výklenku. Umyvadlo před vanou také ztěžovalo přístup.

„Vážně nevím, jak to tetování udělal.“ Předklonila se a natáhla ruku. „Takhle by se k lebce nikdy nedostal. Zajímalo by mě, jestli to tělo vytáhl z vany.“ Julia zavrtěla hlavou. „Kdyby to udělal, určitě by jí na kůži zůstaly stopy po stisku jeho prstů.“

„Možná ji jen posadil a pak ji nechal sklouznout zpátky do vody,“ spekulovala Lenja.

Julia se zamyslela a náhle se plácla dlaní do čela.

„Proč mě to nenapadlo hned? Pachatel může být levák.“ Vyskočila a zvedla levou ruku. „Proto tetoval pravou stranu hlavy, ačkoli druhá strana byla mnohem blíže k okraji vany. Už máme nějaké výsledky z forenzního? Na vaně museli najít otisky prstů.“

Lenja zavrtěla hlavou. „Pokud vím, tak ne. Kromě toho policie zatím předpokládala, že šlo o nehodu nebo sebevraždu. Kriminalisté v bytě pravděpodobně ještě nebyli.“ Odmlčela se, protože Florian přestal telefonovat a vrátil se k psacímu stolu.

„Kriminalisté ze zajištění stop jsou na cestě do bytu,“ vysvětlil. „Náš IT expert se snaží zjistit IP adresu, ze které byly tweet a fotografie nahrány.“ Naklonil se k monitoru počítače. „Každopádně teď už víme, že Fabienne Lammertzová byla s největší pravděpodobností zavražděna. Odhalila pitva ještě něco důležitého?“

„Ne. Žádné další stopy násilí nebo sexuálního zneužívání. Fabienne Lammertzová byla zcela zdravá mladá žena, kterou zasáhl elektrický proud. Tetování, tak jak bylo umístěno, mohl mimochodem udělat levák. Krátce před smrtí požila velké množství alkoholu. Laboratorní výsledky vzorků krve a tkání ale očekáváme až zítra.“ Julia se podívala na Floriana. „Ráda bych se znovu podívala na ten tweet. Musíme zjistit, co ta zpráva znamená.“

3

„Hrozně mě to bolí,“ zasténala Elfriede a zavřela oči.

Michelle se zadívala na propadlý sinalý obličej, na kterém bylo vidět, že se blíží smrt. V nemocnici tomu říkali „být na cestě“. Znamenalo to, že pacient už nemá žádnou naději. Přestože se s umíráním museli potýkat každý den, nikdo to nevy-slovil nahlas. Ani sestry, ani lékaři. Mluvili o vykoupení, nebi nebo pouti. Čím častěji Michelle zabalila nevyhnutelné do tak klamavě krásných slov, tím méně zlá se zdála smrt i jí. Předtím si ji představovala jako vysokého hubeného muže s dlouhými špičatými prsty. Byl zahalený do smolně černého pláště, pod nímž odváděl duše umírajících do nebe nebo do pekla. Ale od té doby, co začala pracovat jako zdravotní sestra, se její před-stava o smrti zcela změnila. Utěšovala se tím, že pacientům se snad brzy uleví.

Viděla ženu s rakovinou, která ležela v posteli před ní, jak sedí na nadýchaném obláčku, usměvavá a bez bolesti. Přemýš-lela, jak asi vypadala, když byla zdravá. Obličej protkaný jem-nými vráskami, zkušené, moudré oči. Nebylo zrovna snadné

představit si ji takto. Hromádka neštěstí na bílém prostěradle neměla s její fantazií ani s fotografií na nočním stolku nic společného. Michelle si přizpůsobovala svět tak, aby všechno to strašné utrpení zůstalo snesitelné. Elfriede měla obzvlášť ráda. Když jí bylo ještě lépe, často spolu hovořily. O Bohu a světě. Michelle se líbil suchý humor osmdesátileté ženy, která ale duchem byla mnohem mladší. Nasucho polkla. Přála si, aby se Elfriede zase uzdravila, ale zdálo se, že není naděje. Výsledky testů byly špatné. Smutně zavrtěla hlavou a dala do kapačky silný lék proti bolesti.

„Bolest za chvíli přejde,“ zašeptala a s předstíranou sebejistotou se podívala na Elfriede. Ten úsměv si nacvičila před zrcadlem. Chtěla vyzařovat sebedůvěru, takže musela vypadat přesvědčivě. Pacienti se nikdy nesměli dozvědět, nač doopravdy myslí, dokonce ani Elfriede. Cítili by se ještě hůř. Kdo by chtěl být litován, protože smrt už klepe na dveře? Nikdo – absolutně nikdo – nevěděl, co smrt přesně znamená. Mohlo by to být opravdu něco tak zázračně krásného, že se kvůli tomu žádná lidská duše ještě nikdy nevrátila. Možná tam existuje ráj a nikdo ho už nikdy dobrovolně neopustí.

„Brzy mi bude líp. Nedělejte si o mě tolik starostí, holčičko.“ Elfriede se unaveně usmála.

Michelle se trochu zastyděla. Měla vědět, že před touto pacientkou nedokáže nic předstírat. Ona sama se bála smrti mnohem víc než Elfriede. Z nemocné ženy navzdory její bledosti vyzařovala jistá spokojenost. Michelle to často pozorovala u lidí, jejichž život se chýlil ke konci a oni byli sami se sebou smíření.

„Kéž bych mohla udělat víc než jen aplikovat léky proti bo-

lesti,“ odpověděla a smutně se usmála. Obávala se, že Elfriede už dlouho nevydrží. Hned vedle postele ucítila ledový chlad, jako by tam už čekala smrt. Spěšně se otočila.

„Za chvíli se na vás zase přijdu podívat,“ slíbila a rychle vyšla z nemocničního pokoje. Venku na chodbě si zhluboka vydechla. Co se to s ní dnes děje? Proč se jí osud té pacientky tak dotýká? Jemně se pohladila po břiše. Žilo v něm její malé tajemství. Usmála se a přísahala si, že pro to malé stvoření tu vždycky bude. Pak se vydala k dalšímu pacientovi.

4

„Jestli se dveře neotevřou do západu slunce, poteče krev proudem. Tři křídla v noci různě třepotají, na některých z nich se světla mihotají.“ Julia si vyčerpaně promnula spánky a upravila si brýle. „Můžu si to přečíst ještě tisíckrát, a stejně z toho nezmoudřím.“

Lenja si přitáhla židli a posadila se vedle ní, zatímco Florian přecházel před stolem sem a tam. Každých pár minut neklidně kontroloval zprávy na svém mobilním telefonu. Odborník na IT se mu měl už dávno ozvat.

„Každopádně proud krve znamená, že někdo další zemře.“ Lenjin hlas se zachvěl. Tu větu četly už několikrát, ale Julii z ní vždycky také naskočila husí kůže. Upřeně na to sdělení zírala.

„Rozhodně nemáme moc času.“

„Sakra!“ zaúpěl Florian a bouchl pěstí do desky stolu. „K tomu nesmí dojít. Musíme udělat možné i nemožné a zastavit toho zvráceného maniaka.“ Posadil se a na kus papíru načmáral několik nepřehledných znaků.

„Musíme zjistit, co tenhle text znamená. Zatraceně. Přitom nerozumím ani slovu.“

Julia se zhluboka nadechla a soustředila se na zprávu. „Začátek věty obsahuje přinejmenším časový údaj: do západu slunce. Ale do kterého? Dnes, zítra, nebo příští týden...“ Zmlkla a znovu přejela očima celou pasáž. Co znamenají ta křídla?

„Mohlo by to být letadlo? Má křídla. Není to tak, že se další oběť zřítí v noci v letadle?“

Florian se zarazil. „Proto se křídla třepotají nerovnoměrně. Letadlo se roztočí a zřítí se na zem. V tom bys mohla mít pravdu, Julie. Letadlo má však pouze dvě křídla. Ale klidně to může být třeba o vrtulníku.“

„Nebo klavírní křídlo, pták nebo...“, vložila se do toho Lenja. Vzápětí se zarazila, když si všimla Juliina pohledu.

„Promiňte, ale myslím, že ty údaje jsou příliš záhadné. Může za tím být cokoli a my jen ztrácíme čas,“ zamumlala Lenja.

Julia se zamyslela. Není vyloučeno, že je pachatel nebo pachatelka tímto textem jen vodí za nos. Ale co když je to stopa, kterou je třeba brát vážně? Hádanka, která by mohla zachránit lidský život, pokud by ji vyřešili?

„Myslím, že nebude na škodu podívat se na okolní heliporty. Nejprve je však třeba prohledat byt oběti. Koneckonců můžeme předpokládat, že pachatel tam byl. Tam je největší šance na nalezení relevantních stop.“

Florian přikývl. „Přesně tak. Zavolám také našeho kryptoanalytika. Třeba ho něco napadne.“ Výmluvně zvedl klíčky od auta a tázavě se podíval na Lenju. „Chcete jet se mnou?“

Lenja však zavrtěla hlavou. „Čeká na mě další pitva.“ Vstala. „Slíbila jsem doktoru Neumannovi, že mu dnes budu asistovat. Určitě už na mě čeká.“

Julia se za Lenjou dívala, dokud nezmizela ve dveřích kanceláře. Pak si naposledy přečetla text a povzdechla si: „Absolutně na to nemůžu přijít. Pojďme.“

Když asi po třiceti minutách dorazili do bytu Fabienne Lammertzové, kriminalisté ze zajištění stop už tam pilně pracovali. Policisté v bílých ochranných oblecích přecházeli sem a tam a zkoumali různá místa na stěnách a nábytku, aby zajistili otisky prstů. K tomu se přidávaly nepravidelné záblesky fotoaparátu, kterým svědomitě dokumentovali každý nález.

„Už jste nějak pokročili?“ zeptal se Florian Anny Schubertové, vedoucí forenzního oddělení, která zkoumala vanu v koupelně.

„Na dveřích bytu jsme našli stopy po vloupání a v koupelně tři různé otisky prstů. Kolega je právě porovnává s databází. S trochou štěstí na něco přijdeme.“ Anna Schubertová vstala a pozdravila Julii rychlým kývnutím hlavy.

„Proč si vylomených dveří nevšimla sousedka nebo policie?“ Florian znovu vyšel na chodbu a podíval se na vchod do bytu.

„Je na nich jen několik lehkých škrábanců. Pachatel měl u sebe náhradí a jednoduchý zámek pro něj nebyl velkou překážkou,“ vysvětlila Schubertová a pokračovala v zevrubné prohlídce vany.

„Jsou nějaké stopy na mobilu?“ zeptala se zvědavě Julia a podívala se na mezeru mezi umyvadlem a vanou. Vzdálenost byla poměrně velká. Kdyby mobilní telefon spadl z okraje umyvadla, dopadl by na podlahu.

Vedoucí forenzního oddělení zavrtěla hlavou.

„Kvůli vodě ve vaně je bohužel všechno zničené. Ani mobilní telefon nelze znovu aktivovat. IT expert se snaží zachránit fotografie a kontakty, ale moc se mu to nedaří.“

„Julie, rád tě vidím.“ Martin Saathoff, Florianův partner, k ní natáhl svou mohutnou ruku a široce se usmál. „Máme teď ve skutečnosti práce nad hlavu a tělo ve vaně nám trochu nabouralo harmonogram.“ Energicky poplácal Florianu po rameni a vykulil oči. „Ale nikdy bych nepožádal našeho šéfa, aby dal případ, na kterém pracuješ ty, jinému týmu. To by mi Florian nikdy neodpustil.“ Strojeně si povzdechl a pak ukázal pod umyvadlo.

„Tam dole je velký tmavomodrý flek. Možná skvrna od inkoustu z tetovacího strojeku.“

„Správně.“ Anna Schubertová se zvedla, chytla se rukama v kříži a zasténala. „Ach jo, už nějak stárnu. Ten inkoust už je taky v laboratoři. Nepochybuji však, že se jedná o stejný inkoust, který byl použit na tetování. Tetovací strojek ležel na umyvadle. Podle jemných obrysů poznáte, že barva z něj vytekla a pak odkapávala dolů. Škoda že to nebylo trochu víc vpředu, jinak jsme mohli mít na inkoustu otisk boty. Na zásuvce nad umyvadlem jsme našli otisk prstu, který nepatřil Fabienne Lammertzové. Doufám, že se nám ho podaří identifikovat.“

„No tak aspoň něco.“ Florian si promnul ruce. „Podíváme se ještě na okolí oběti. Možná najdeme nějaké svědky.“

„Kde má vlastně šaty?“ zeptala se Julia, která se snažila zrekonstruovat průběh událostí. V koupelně neviděla žádné oblečení. Na háčku vedle dveří visel jen ručník.

„Dobrá otázka,“ odpověděl Martin Saathoff a prsty si zakroutil konečky hustého kníru. „Tudy prosím. Fabienne Lammertzová se pravděpodobně svlékla v ložnici. Našli jsme tam použité oblečení.“